

JESZCZE JEDNA

nr 1./1./LISTOPAD 1993 cena 4000zł

Co skreślić pierwsze:
cień czy światło,
słowo napisane wczoraj
czy słowo napisane dzisiaj,
dzień pochmurny
czy dzień pogodny?

Należy znaleźć jakiś porządek.
Nauka skreślenia świata
dopomoże nam potem skreślić nas samych.

Roberto Juarez

OMARTEM
WIĘC
ŻYTEM

Nie rozstawaj się ze swymi złudzeniami.
Kiedy cię opuszczą może wciąż jeszcze
będziesz egzystować, ale przestaniesz
już żyć. (Twain)

Od redakcji.

Trzymasz Czytelniku Miły pierwszy numer "Jeszcze Jednej" i myślisz sobie co to, to jest.

A my odpowiadamy.

Naszym zamiarem jest dostarczenie Ci co miesiąc czegoś takiego do poczytania i pooglądania, co Cię, mamy nadzieję, zainteresuje, rozśmieszy, może czegoś nauczy a przede wszystkim wprowadzi na chybotliwy mostek zadumy nad przepaścią świata. (nieźle powiedziane, co?)

Nasza gazeta jest niezależna, bezpartyjna, nie powiązana z żadną mafią, bezwyznaniowa ale nie bezpłciowa. (przynajmniej na razie) Jest czarno-biała. I taka pozostanie.

Łamy "Jeszcze Jednej" są dla Ciebie otwarte. Możesz u nas wydrukować swoje wiersze, opowiadania, aforyzmy, ciekawe światopoglądowe spostrzeżenia, czarno-białe rysunki i grafiki.

Możesz u nas zareklamować swoją działalność. (wystawy, koncerty, art-party, itp.)

Możesz napisać o filmie, o muzyce, ogólnie o sztuce. Co prawda nie płacimy za przekazane nam materiały ale też nie wykorzystujemy ich w niecznych celach.

Chyba wszystko jasne, co?

Trzymajcie się równo.

Cześć.

P.S.

jeszcze jedno - każdy numer będzie monotematyczny - ten taki

(LISTOPAD)

adres redakcji:

Klub Kultury "Eureka"
Redakcja "Jeszcze Jednej"
21-500 Biała Podlaska
ul. Orzechowa 34

PISZ DO MNIE JESZCZE

NATLEPIEĆ
MIĘDZY
12 A 16^{GO}

tel. 436291

Tybet...

Zauważa, że umysł jego praca jaśniejsza niż ciało ziemskie. Nawet do znanego zmysłowego są wyraziste, pełniejsze, bogatsze, co sprawia mu wyraźną przyjemność. Nie ma on wprawdzie ciała fizycznego, ale posiada nadzwyczajną sprawność. Gdyby za życia był nawet ułomny, to w obecnym stanie wcale tego nie odczuje. Na swej drodze zmarły spotyka dziwne istoty. Księga zmarłych nazywa je czystymi, jasnymi lub świetlistymi. Umierającego uprzedza się z góry o tych mających nastąpić spotkaniach i radzi mu się, aby się do tych istot starał zbliżyć, będą mu one bowiem bardzo pomocne. Dalej Księga mówi o czymś w rodzaju odbicia czy zwierciadła, w którym zmarły ujrzy nagle wszystkie swe dobre i złe postęпки życiowe. Żadne kłamstwa ani uniki na nic się nie przydadzą, ponieważ całe życie zostanie naraz odsłonięte przed nim i przed sądzącymi go świetlistymi i istotami.

Tybet...

Nie może już nikomu przekazać tego, co widzi i słyszy. Docierają doń różne dźwięki: grzmot, pioruny, przykry hałas. Ciało o swe ogląda jakby z perspektywy, a może raczej z wysokości, co wprawia go w stan zdumienia. Widzi także swoich przyjaciół i najbliższych. Obserwuje nawet przygotowania do własnego pogrzebu. Najbliżsi natomiast już go nie widzą, ani nie słyszą. Jest to więc kontakt jednostronny. Zmarły uswiadamia sobie stopniowo swą śmierć. Ogarnia go z początku przynębnienie, potem niepewność o dalszy los. Żał mu zostać na ziemi, ale żał także odejść. Krąży więc przez pewien czas wokół miejsc, gdzie zwykł bywać za życia.

Przyglądając się sam sobie, zmarły dostrzega, iż posiada ciało, nie będące jednak ciałem fizycznym. Z pewnością nie jest to żadna substancja materialna, nie ma ona bowiem gęstości. Dlatego zmarły może przenikać wszystko, co napotka na drodze: mury, drzewa, nawet ludzi. Co ciekawsze, wystarczy by tylko zapragnął przeniesienia się gdziekolwiek, a dzieje się to w okamgnieniu. Zmarły nie wie, czy jest duchem, czy może jakąś inną istotą, ale z najwyższą ciekawością próbuje zbadać swoją nową kondycję i swoje nowe możliwości.

Każdy człowiek powinien umieć umierać. Tak głosi tybetańska Księga zmarłych, w której znalazły się synkretyczne koncepcje tamtego świata. Czytano ją osobie umierającej albo już w trakcie uroczystości pogrzebowych. Celem tej lektury był dwójaki. Chciano dopomóc umierającemu lub zmarłemu zrozumieć każdy kolejny etap niezwykłych, czekających go przejść i doznań oraz umożliwić mu w ogóle przejście na tamten świat. Bowiem rozpacz, miłość i modlitwy bliskich powstrzymywały moment odejścia umierającego. Należało też tak postępować, aby zmarły przeszedł do krainy śmierci w odpowiednim stanie ducha, uwolniony przede wszystkim od wszelkich trosk cielesnych.

Dzieło to, zwane także Księgą właściwego umierania opisuje szczegółowo różne etapy, przez jakie dusza przechodzi po śmierci ciała. Czyni to bardzo plastycznie i sugestywnie. Najpierw dusza zmarłego opuszcza ciało, potem "omdlewa" i wreszcie przechodzi do stanu jakby próżni. Umierający zachowuje swą świadomość, ale jego kontakt z otoczeniem staje się bardzo ograniczony.

Z NAMI MILEJ,
SZYBCIEJ, PEWNEJ,
BEZPOWROTNEJ!

Hamlet

Pozwól, niech się jej przyjrzę. Biedny Yoryku! Znałem go, mój Horacy; był to człowiek niewyczerpany w żartach, niezrównanej fantazji, mało tysiąc razy piastował mię na rękę, a teraz - jakże mię jego widok od-
raza i aż w gardle ściska! Tu wisiały owe wargi, które nie wiem jak często całowałem. Gdzież są teraz twoje drwinki, twoje wyskoki, two-
je śpiewki, twoje koncepty, przy których cały stół trząsał się od
śmiechu? Nicze z nich nie pozostało na wyszydzenie swych własnych,
tak teraz wyszczerzonych zębów? Idźże teraz do gotowalni modnej da-
my i powiedz jej, że chociażby się na cal grubo malowała, przecież
się takiej fizjognomii doczeka. Pobudź ją przez to do śmiechu. Pro-
szę cię, mój Horacy, powiedz mi jedną rzecz.

Horacy

Co, mój książę?

Hamlet

Czy myślisz, że Aleksander Wielki tak samo w ziemi wygląda?

Horacy

Zupełnie tak.

Hamlet

I tak samo pachniał? Brrr!
(odrzuca czaszkę)

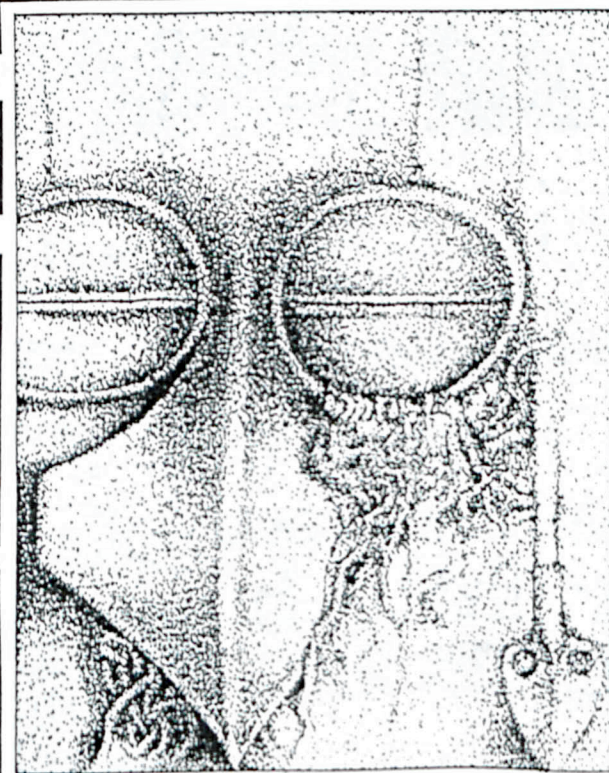
DUCH

GA.

JESTEM
Z MIASTA!
-TO WIDAC!
SŁYCHAĆ
I CZUĆ...

Eee.

Zachowanie się rzeczy wyrzucanych.

Jak zachowuje się rzecz wyrzucona, odprawiona, odtrącona? Jest to temat do odrębnego opisu. Wymienić można różne stadia zachowania się ("wymowy") rzeczy porzucanych. Występują one w tym rozłożystym wachlarzu sytuacji, idących od bycia pre-śmiecia, poprzez byt "śmiecia samotnego", po początkowy i ostateczny moment bytowania śmietniskowego.

Zauważmy, że bytowaniu takiemu właściwa jest fundamentalna ambiwalencja skrzyżowanie sprzecznych zachowań, chwiejność w nawiązaniu na zewnątrz siebie i do własnego wnętrza. Najpierw w egzystencji i rzeczy uszkodzonych daje się zauważyć pewien typ "zamilknięcia" i usunięcia się "na bok", które następuje tuż po doznaniu skazy. Można tu rzec o odruchu skonfundowania i wstydu w chwili porażki, gdy nagle przedmiot uszkodzony nie może sprawnie pełnić poprzedniej funkcji. Usuwa się on z planu pierwszego na dalsze, zasłania się innymi, kryje wadę. Jest to jednocześnie początek zachowania kolektywnego. Rzecz wtapia się w inną, solidaryzuje z tłumem, staje "jedną z wielu". Jest to jakby początek uznania swojej nieprzydawności, pierwszy odruch samopotępienia: przestają kapelusze chować się w dalsze partie półki lub wieszaka, nudząca książka chowa się w chmurę innych, drobne przedmioty w szufladzie przesuwają się w jej cień i głębie.

Zaznacza się jednak jeszcze pewien opór. Rzecz jeszcze nieco wystaje i w ogłada "za pleców" innym, jakby odchodząc stawała na palcach i oglądała się przez ramię, mówiąc tym gestem "nie" swojemu losowi. Jakby upewniała się czy ten jej odwrót jest definitywny i czy nie otwiera się jakaś szansa po

wrotu, czy nie usłyszy słowa: "wróć!". Takie "nie" jest jeszcze oporem lekkim, niechętną perswazją, zachowaniem pełnym godności. Nie widać zupełnej utraty nadziei i wiary w posiadane zalety i zasługi. Targowiska starzyzny są pełne takich niedowierzających do swego upadku i rozpaczy, mających nadzieję na zachowanie "jeszcze trochę" swojego poprzedniego statusu i pozycji. Nie znać na nich jeszcze gwałtownej pretensji, lecz ciągle niezłe samopoczucie, zabarwione odrębną łagodną smutnością, żalu i rezygnacji. Godzą się z faktem doznanej degradacji i są nią zawstyżone.

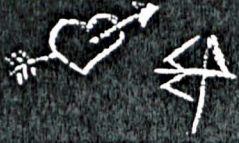
Drugą fazę "bycia wyrzucenymi" przeżywają przedmioty, które opuszczają poprzednio zajmowaną przestrzeń. Ciśnięte w nowe miejsce tracą poprzednio wyrażaną postawę wstydu, nadziei i kokieterii. Swoją postawą w pełni demonstrowują obrzydzenie i protest. Dzieje się to przede wszystkim poprzez zajęcie nietypowego położenia: butelki leżą poziomo, garnki są wywrócone do góry dnem, książki rozpościerają się trzonkami grzbietem do góry, gazety wygięciami zasłaniają swoje informacje, części garderoby dzielnie i dramatycznie rozpościerają swoje kształty. Zaznaczona tu protest ma w sobie jednak ciągle coś karykaturalnego, komicznego, humorystycznego. Rzeczy ciągle są "świeże", tyle że przyjmują dziwaczne, cyrkowe pozycje, często sprawiając wrażenie "wypinania się" na otoczenie. W ich zachowaniu pojawia się akcent nadąsania, obrażenia, wzburzonej pretensji. Lecz, że przy tej okazji ukazują swoją niefunkcjonalność, pozbawiają

ten protest siły. Czynią go często "werbalnym". Należy do protestów ciągle jeszcze nie wyzbywa się na dziei. Rzecz wyrzucona ciągle woła jeszcze o ratunek, ukazuje swoje zalety, wyraża zdumienie tym co ją spotkało. Odwołuje się do opinii publicznej, wynosząc przed nią swoją krzywdę.

Każdy wyrzucony przedmiot następuje dopiero z czasem. Ślad czasu jest pierwszym salwą w jej egzystencji. Rzecz, po której widać, że leży już od dłuższego czasu w porzuceniu, ujawnia teraz beznadziejność swojego położenia. Pojawia się w jej wyglądzie rys nowej postawy: rozpacz. Ponieważ jej cechy pozytywne tracą kolejno swój poprzedni blask (lub blichtr), następuje eksplozja upadku. Już nie czyni ona wrażenia wstydlivego ukrywania się pośród innych. Teraz tonie w masie zhańbionych szmat, skorup i papierów i rozpaczliwie się temu nie poddaje. Wydobywa się teraz ze szpar jak tonący. Widać jej wolę bycia za wszelką cenę, desperację w utrzymywaniu się na powierzchni. Jej mowa staje się rozpaczliwym krzykiem. Nie protestuje już, ale oskarża, miota przekleństwami i wyrzuty. Wystająca ze śmieci sztyka butelki wydaje rozpaczliwe wycie. Im zanurza się głębiej, tym jej "nie" staje się tragiczniejsze. Taka rozpacz jest nadal karykaturalna, lecz pojawia się tu już niechlujstwo, zaniedbanie, odrażająca brudność. W końcu następuje szybko stadium ostateczne: całkowite zhańbienie, zbrukanie rzeczy porzuconej. Ogarnia ją brud i szarość, stapia się w bezkształtną bryłę ze stosem, ginie w postawie ponurości, gniewu, pogardy. Jakby w zjadłej nienawiści wgryza się w śmieci kolektyw, stapia z nim w konwulsyjnym uścisku.

KOCHAŁY
KRYSZYŃĘ

Jak budująca i piękna jest myśl,
że najwcześniejszym pionierem ^{Twain}
cywilizacji, awangardowym nosicielem
jej owoców nie jest ani statek parowy,
ani kolej żelazna, ani gazeta,
ani misjonarz - lecz zawsze whisky.

Wszyscy mówią: "Jak okrutne jest to, że musimy umierać".
Dziwna skarga z ust ludzi, którzy musieli żyć. (Twain)

SKOMLENIE CZŁOWIEKA

wypalone okna studni
chciałbyś otwierać
i oglądać przez nie
skomlenie człowieka
przez ten czas
odciągam od siebie cię
choć czuję najwznioślejsze
wieczności naszej przemijanie

IREK WAGNER

wciąż jeszcze ciepły starzec
właśnie wspiął się na ostatni
szczebel drabiny

swego życia
myślał że teraz odpocznie
ale znalazł się na końcu
bardzo długiej kolejki do

BOGA

BASKA ŁASZKIEWICZ

W PIĄTEK
BĘDZIE
KONIEC ŚWIATA

KLAWO
JAK
CHOLERA

słowniczyszenie umarłych poetów

Sobie samemu umarłemu

Kiedy umarłem już na amen
Cicho do żony rzekłem:
Bardzo przepraszam cię kochanie
Lecz wyjdę na chwileczkę

Gdy na Krupniczą mój upiór wchodził
Szepnąłem do koleżanki:
Wiesz ja nie żyję...nie przeszkadzajcie sobie
Ale nie mogłem ukryć że jest martwy

Koledzy mnie obsiedli gwarnie
Z papierosami żywi spoceni
Pytali:Co z tobą umarłeś?
To nic Andrzejku tylko się nie kam...

Ulicami co świat mi zamknęły na rygle
Na dworzec i przez kolejowe tory
Chodziłem cuchy i wystygły
Gdzie kiedyś żywym chodziłem upiorem

Szlakiem w nudzie straconych najgorzej
Dni młodości stęsknionej i pustej
Uderzonej w żywe serce nożem
Uderzonej kastetem w usta.

Andrzej Bursa

W ZAKĄTKU CMENTARZA

Mają zmarli w niedzielę ten pośmiertny kłopot,
Że w obczyźnie cmentarza czują się - bezdomnie-
A lubią noc tę spędzać popod mgłą lub popod
Wiecznością,co się w jarach gęstwi nieprzytomnie.

Maria z Bzówka - wygodny wspomina izdebny,
Słońce - w łóżku,wiatr - w sieni - i ogród macierzyn,
Gdzie było tyle w radości uchodzących ścieżyn,
A wszystkie takie - trafne i drzewom - potrzebne!...

Żebrak,co się zadławił na śmierć krztyną chleba-
Kijem niegdyś wędrownym obłędnie się babrze
W nieodgadłe błękitnym - pełnym Boga - chabrze,
By zeń dla snu wiecznego wydłubać - źdźbło nieba.

Mnich,co po to był ziemskitłumił bez szemrania,
By pędzić żywot wieczny w sposób nienaganny-
Kreśli palcem na próchnie list do panny Anny
Z życzeniami rychłego w kwiatach - zmartwychwstania.

Panna Anna udaje,że jest - w bezzałobie
I biorąc na kolana młodą mgłę - pieszczochę-
Ukradkiem z pajęczyny tka zwiewną pończochę
Dla brzozy,co tkwi boso na kochanka grobie.

A opodal - mniej więcej na przeciw rozstaju,
We fraku bezrozumnie skąsanym przez szczura,
Na czele kilku cieni żeńskiego rodzaju
Nieboszczyk Madaleński - prowadzi mazura.

Bolesław Leśmian

.....

czym jest śmierć
odchodzeniem od wiatru
od chłodnego dotyku prześcieradła
od zapachu żółtych ścian
od uważnego spojrzenia
twoich oczu
które badają oddech
gdy delikatnie rodzi się w głębi
płuc
potem przez cienkie arterie szyji
na wargi
obłoczek-
prześlaniający słońce
niebieską mgłą
uleciał
i oczy twoje-powoli
jak zgubiony okręt
opadły na dno

Halina Poświatowska

ŚMIERĆ NIE ZNALAZŁA JESZCZE
WŁAŚCIWEGO WYRAZU

Choć pierwszy śnieg już pada
Włosy wciąż mi rosną

Rafał Wojaczek

ŚWIĘTO UMARŁYCH

Smutek jakże ogromny.Zmierzech duszny dławi.
Drzewa i dymy rosną,ziemia się łączy z przestrzenią;
zachodzą w sobie jak włosy deszczu białymi kwiatami,
to znów jak sięgnąć światło porasta brunatną ziemię.

Ludzie i zioła jesienne zmieszani,splątani drta,
wiatr nimi targa i dzwoni,nie wiedzieć:w serca czy w liście,
a oni coraz to bledsi,a drzewa rumienią się,gna,
jakby po kropki z nich piły,syciły swój kolor ich krwią.

Jak ciężkie statki spływają na dno milczenia domy.
W tym kraju ludzie żywi po jednym schodzą do ziemi,
mieszkają w głębi ciemności coraz to niżej i niżej,
a rude niebo z wolna zaludnia szelest cieni;
nie wiedzieć,czy glina tak miękka,że stopy pochłania,gdy liże,
czy taka przestrzeń już gęsta,że wchodzi powoli w śmierć
po szarych stopniach powietrza.O co uderza pierś,
kiedy w szumieniu cmentarza spotyka łodyg ruch?
umarli to są,czy żywi tak przemieniają się w puch?

I widać matki skośnie schodzące po murze jak cień;
ich usta otworzą się,zamkną,lecz nie uchodzi krzyk.
Nie wiedzą,czy to się zaczął ciężki jak kamień dzień,
czy to jak sznur szary dusząc włoką się jeszcze sny,
w których wydarto im dzieci,a może po prostu wzrok,
bo już nie widzą i ślepe powietrze trzebotem tną
jak ptaki,aż wreszcie spadają,dymy i szum je oddala.

Krzysztof Kamil Baczyński

JEDEN ZA WRYSTRICH,
WSZYSCY BEZ JEDNEGO
TEŻ DADZĄ SOBIE RADE!

KRÓTKA BALLADA DLA SAMOBÓJCÓW

w umarłych jest splaszczona
 forma życia
 która pozwala na otwieranie się ciała
 gdy zobaczyły świat
 atakuje mózg
 zespalamy wszystkie komórki miłości
 które umieraniem
 rodzą nowe groby

IREK WAGNER

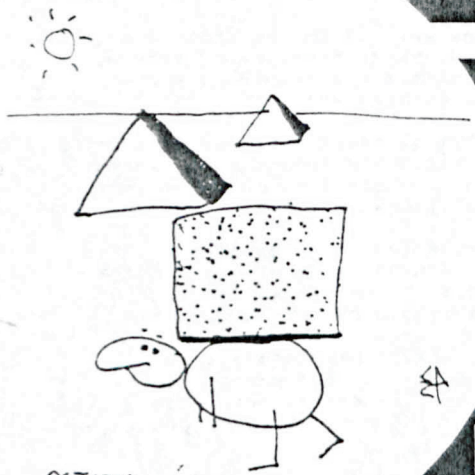
BRZOZA

przyjeżdżali na pikniki
 wypijali wiosną soki
 widziałem ich tańczące pocałunki
 teraz jestem sama
 raz tylko przyszedł ON
 zawiesił sznur na mocnej gałęzi
 potem grał na nim wiatr

BAŚKA
 ŁASZKIEWICZ

IRENEOSZ WAGNER

BA
 zyletki
 bardz
 dopasowu
 i są dos
 uczestni
 jes
 zmartwy
 bō zyle
 to
 na kraw

OSTATNI
 GWÓDZ
 DO TRUMNY

Cmentarz zarosły
 cmentarze zarosły
 śpią na podłodze
 spróchniałej
 nad głową krzyż jak
 liść szumi
 jesień tu tylko
 zapala świece
 cmentarz
 szumiący
 morzem
 kości

Jack M.

JESIEN

przechadzając się parkiem
 widziałam śmierć przy pracy
 biegała z wielkimi grabiami
 i bardzo była zmęczona a
 liści wciąż przybywało

BAŚKA ŁASZKIEWICZ

HORROR!!!!

O północy w ciemną noc
 Ten nieboszczyk powstał z mar,
 Dusiołka poprosił o pomoc-
 Razem zeszedli w Czarci Jar.

Tu nieboszczyk wziął piszczela,
 Liść łopianu, kroplę krwi-
 Dusioł jęzorem liść wybiela,
 A trup tak oto pisze i drwi:

Luba nieboszczo miła
 Dlaczegoś mnie opuściła?
 Przecież ta wspólna mogiła
 Miejscem miłości naszej była.

Dla tego krwiopijcy wampira,
 Spijacza nieświeżej krwi, cmentarnego zbira-
 Dla niego, miła, tyś mnie porzuciła?

Lecz zdrada twa mnie nie załamala,
 Już inna nieboszczyka u mnie się zakwaterowała,
 A że jest gospodarna, to bez mała,
 Ta posprzątała, aż mi się trumna rozsypała. /A.S./

Czyż nie mamy po naszej stronie wszystkich
 wariatów w mieście? I czy nie jest to
 wystarczająco duża większość
 w jakimkolwiek mieście? (Twain)

OTO PRZEDSTAWIAMY
 DEBIUT LITERACYI MŁODEJ, WSTYDLIWEJ,
 (NAZWISKO ZNANE REDAKCJI) ALE
 CIEKAWIE ZAPOWIADAJĄCEJ SIĘ
 POETKI.

PROSZE ZWRÓCIĆ UWAGĘ,
 NA NIECZĘSTO SPOTYKANĄ
 OSTATNIO W TWÓRCZOŚCI MŁODYCH
 POETÓW - TYTUŁ
 NO I TA NIENAGANNA

INTERPUNKCJA

AUTORKA
 JEST PANNĄ
 I BARANEM
 TOTAK NA
 MARGINESIE DYKTKU

nie żyjących poetów

Wypadek przywoździ
tłumy
tłumy się karmią
wypadkami
Jacek M.

I oczekujemy wielkich słów jak
szereg bladych masiek z papieru wyciętych
w fantazyjną linię zapatrzenia
spoglądających w dal dopatrując się tego
co czeka na nich czając się za drzwiami
pytam

BARBARZYNSKI AKT KRWI
zyletki mają miękki kształt
bardzo łatwo
dopasowuje się je do ciała
i są doskonałym konfesjonalem czasu
uczestnicząc w święcie zyletek
jest się kapłanem
zmartwychwstania z ciemności
bó zyletka
to taka intymna sfera ducha
na krawędzi życia i śmierci

Pamiętaj abys
JACEK M.
Pamiętaj
abys nie
mścił się
za zło
które
zasiałeś

Ponieważ każdy z nas
w środku trochę tragiczny
a z wierzchu śmieszny
normalny
czasem makabryczny
więc nigdy taki sam
i nigdy dla wszystkich śliczny

Cmentarz - miejsce w którym
zacierają się zyciorysy ludzi
na nim pogrzebanych.

Chciałbym abyśmy razem
walczyli z problemem
a nie przeciwko sobie
z powodu problemu
Chciałbym abyśmy walczyli
w jednej drużynie
przeciwko całemu światu

resztki masła spłynęły po nozu
70 C
temperatura sięga już
Idź się rozpuścić
J.M.

Powietrze jest chore na płuca
dzieci wydały majątek na narkotyki
nikt nie chce być dobry
każdy woli być wspaniałym
sukinsynem
Jacek M.

W dolinie ciemnej
nic nie ma
oprócz
cienia
J.M.

lukier do lukrowania
cukier do cukrowania

kawa do kawowania
śmietnik do śmieci wyrzucania
ty do czytania
ja do pisania

Gdy trafisz na stół
operacyjny
przetną cię
i cała maszyneria
wyjdzie na jaw.
J.M.

nic nie jest
poza szkłem
ogromne szkło
otacza wszystko
A Bóg?
on ma na własność
te akwarium.
J.M.

Jacenty M.

Epitafium
żyjąc krótko bez pamięci
masz nadzieję że kochali cię
chciałeś miłości
uciekłeś od nich
zgasiłś nadzieję
zapalał znicze
pomodła się w kościele
Jacek M.

— ZYCIORYS —

wczoraj
rozpocząłem się
gdy ból grał do tańca
matce
gdy ojciec madonny
w kieliszkach oplakiwał
nieobrzezanego
już
chciałbym się skończyć

IREK WAGNER

żyć tak się już nie chce
jeszcze tylko parę spraw
które należy załatwić
i nawet cię nie zauważą
nie mówiąc o pożegnaniu
a ja przecież odchodzę
BASKA TASZKIEWICZ

DUCH

G.A.

odecni obrzydła zasnuł wzniosłe wzgorza
 maleńki promyk w oparach się nuża
 i twarz zsiniała pustką z oczu wionie
 przeżarte płuca i szkieletu dłonie
 blade postacie w przeźroczystej szacie
 wirują kręgiem - śmierci płasawicą
 A niedołążne staruchy - kostuchy
 do zimnych nagrobków przywarły spragnione
 cieczy zimnokrwistej, zakrzepniętej mazi
 co widokiem najtwardszych spowiedników razi
 gdy już nasycą się czarcim pokarmem
 skrzypią gnatami wielce zadziwione
 jak skrzypce zniedołążniałego grajka
 szmer ich poruszeń słyhać w wiatru zgrzycie
 tak się ociera o zczerniałe niebo
 cała obrzydliwość w mych przywidzeń bycie

ELA
 KDC

Zamknęłam się w moim pokoju na końcu domu, siedzący na parapecie ptak
 cichutko wyszeptał, że przyszedł ONA. Pat się nawet jej imienia, tak wtem,
 to przyszedła śmierć. Ten do kogo należał a może tylko należałam upomina
 się o mnie. Nadechodzą wleczeni sen, tak długo oczekiwany. Przyszedła śmierć
 i wypędzi życie wraz z jego światłą, odejdzie zmęczone, ból. Pozostanie
 tylko spokój, będę martwa.
 Gwałdy przelekała przez pęknięte chmury, księżyc sący się szczelina
 nieba a moje życie wyleka ze mnie. Cały świat przesiąknięty jest
 jasnością i tylko moja dusza tworzy kaulę czerni.
 Na próżno wołać, my jak zranione ptaki co lecicie chcą pomimo bólu, już
 idą po nas kał. Czekam na chwilę ostatecznego z siebie uwolnienia.
 Nadezdi dzień gdy już nie ma nic do ukrycia, przerażenie dławki
 strumień zyciodajny i ten brak nadziei, który koniec wroży.
 Pora iść, wszystko już skończone. Świat z bańkowanych krejobrazów
 deszczem spłynął zieleń, pozostały tylko słowa i muzyki jakis dźwięk.
 Jest wciąż cicho, ściągłam wspanienia obroniłże zapomnieniem.
 Pośród pytań o wartość życia, idę skąd nikt nie powołał, w labiryntach
 ścieżek nie przebytych, zagubiona.

BASIA ŁASZKIEWICZ

ELEGIA NA ŚMIERĆ SZCZURÓW

wbiłeś mnie w krzyż Jezusie
 to dobrze kiedy
 ptaki wydziobują mi oczy
 moja świadoma przejrzystość
 zacierą już ostatnie
 wszystko ulica boli i ty
 wojny na ołtarzach ludzkości
 i nienawiść moja
 bezkresny szmer motyla
 to dobrze kiedy
 ptaki wydziobują mi oczy
 nie śpiewać dorosłości komputerów
 dymy z włosów fabryk otwierają
 poranek
 kiedy nagość ucieka przed tobą
 w morzu wieloryby piętwy obolałe
 masa wielkiego umierania
 w dzielnicy martwego lasu
 to dobrze kiedy
 ptaki wydziobują mi oczy

IREK WAGNER

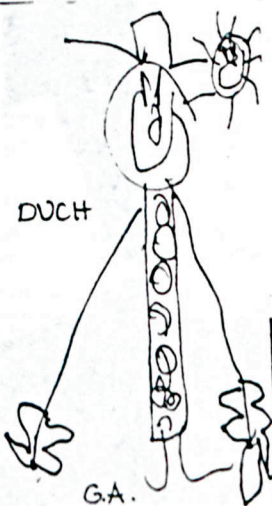
"Młodzi, wola znowu nowego
 Na pół przeczłaję odwiecznego!"
 "Od lat noszę wąż i nozę;
 Tę część przynosiła, wąż się na kluzie!"
 Frezja bredzi wciąż i bredzi
 -Gucio urznął język Fredzi.
 Konwersacja-twierdzi Guccio
 Mnet skoczyła się, jak uciąż.
 Gdy już wysnął list do cioci Helli,
 przysłała wieść, że ciocie diabli wzięli.
 Gdyby pospieszyła się, biedaczka,
 Nie zamarnowałym jak Flupi, znaczka.

ANTONI
 MARIANOŁCZ

Każda wojna jest mordowaniem obcych, wobec których nie czujesz osobistej wrogości. Obcych, którym w innych okolicznościach pomagałbyś, gdyby byli w kłopotach, i którzy pomagaliby tobie, gdybyś ty je miał. (Twain)

Kiedy rozmyślałem nad liczbą nieprzyjemnych ludzi, o których wiem, że odeszli do lepszego świata, skłonny jestem żyć inaczej. (Twain)

Lepiej jest nie odzywać się wcale i wydawać się głupim niż odezwać się i rozwiać wszelkie wątpliwości. (Twain)

uciekam przed psami szatana
 które już ogryzają mi pięty
 biegnę ślepym zaułkiem
 skrywającym otchłań hadesu
 nic już nie pozostało
 złodzieje marzeń zabrali to
 z tobą odeszły anioły
 i nie zstępują już z nieba
 by przytulać do serc
 pragnienia ludzi skrzywdzonych
 potykając się o grzechy
 żebrząc spojrzeniem o pomoc
 bez tchu
 za sobą ciągnąc duszę
 biegnę

BAŚKA ŁASZKIEWICZ

EPOKA KOŃCA

Wielki posąg krwawych snów
o jutrze już przestał śnić
dogonił czas czarny włożył strój
wieczera a czaszka otchłani lśni
prawda utożsamia ulic smród
ich strach powalił mury mas
po co myśleć lepiej zrób
ze swego mózgu
do grobu wiaz

kapłani wyleczą ludzki płacz
sierot kalek pijaków połączą most
zwodniczy prosto w piekielny stan
zdrowaś maria i do piekieł chodź

teraz i nigdy nie osiągniesz nic
po co było w to gównu grać
jesteś tylko marionetką ich
możesz pooglądać brutalność gwiazd
nic więcej nie miałeś oprócz snów
tak mało trzeba by zwolnić strach
licząc czas lepiej mózgiem rusz
bo oni powiedzą na śmierć się patrz
1992r.

Ireneusz Wagner

Otek, starszą swą kuzynkę
Przepuściwszy przez maszynkę,
Dumny z siebie rzekł do mamy:
"Zawsze wpieryw przepuszczam damy!"

Rzekły ciotki: "Marmoladę
Zrobić ci będziemy rade".
By się nie trudziły, Otek
Marmoladę zrobił z ciotek.

Dyzio w głęboki wpadł raz dół
I leżał tam sześć dni i pół.
Odtąd mówiło się w powiecie
Ze było to z e p s u t e dziecie.

Raz niania, robiąc kilka grzanek,
Spionęła żywcem w pewien ranek.
Lecz to największym było zgrzytem,
Ze grzanki też spionęły przy tym.

ANTONI
MARIANOWICZ

Skryta wrażliwość
w
przekornej skorupce

ELA
KWC

Ciocia Eliza wpadła do studni
I tam spoczywa chyba od stu dni.
Trzeba uważać więc, moi złoci,
By się przypadkiem nie napić cioci.

Zbysio kómem dzielił Fredzia.
Gdzie są zwłoki, nikt nie wiedział,
Bo Zbys, gdy coś robić pocznie,
Kończy całą rzecz bezzwłocznie.

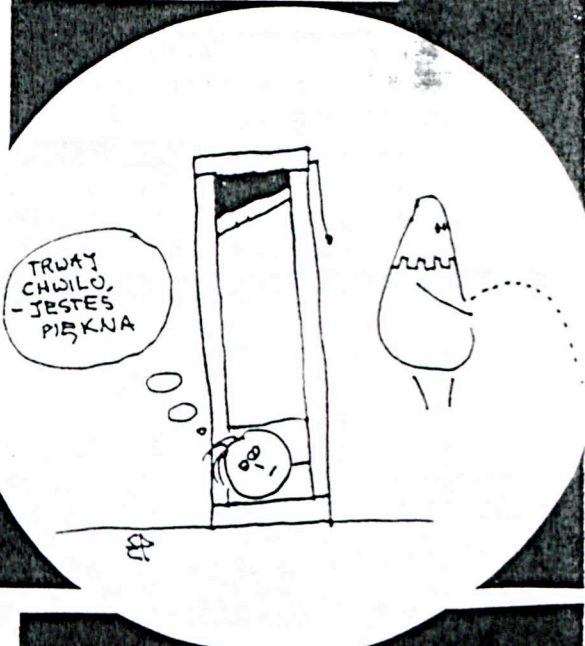
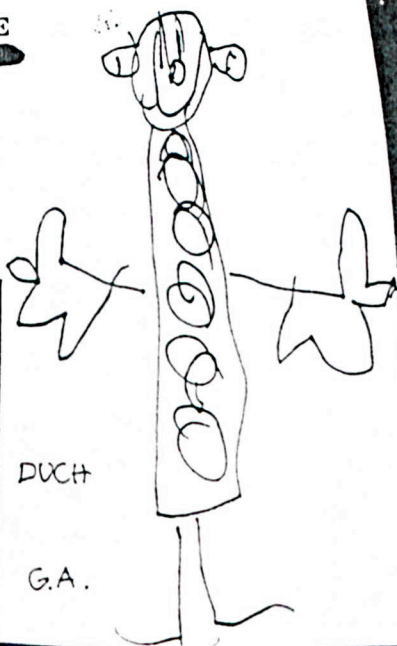
ANTONI
MARIANOWICZ

Rodzisz się w porządku
ukryta wrażliwość
z nagłą powleka się
przekorną skorupką złośliwości
robimy duże błędy
i małe świństwka
w międzyczasie dobry uczynek
i na powrót
jesteśmy w porządku
układając się jak niemowlęta
do swoich trumienek

KONIEC SWIATA JUŻ BĘDZIE

I REK
WAGNER

wzlatywanie od schodów będziesz
kiedy
czuje się stąpanie po deszczu
pod rynnami nieba
po prostu pstryk
i cała ściana dotykania boga
wybucha
tylko pozostanie cichy
odiot wieczności

Stanowczo potępiam pojedynki: Uważam je za nierozsądne i wiem, że są niebezpieczne. A ponadto są grzechem. Gdyby ktoś wyzwiał mnie na pojedynkę, podszedłbym do niego, wziął łagodnie i przebacząco za rękę, zaprowadził do jakiegoś zacisznego zakątka i zamordował. (Twain)

SA CHWILE, GDY
CHCIAŁOBYŚ SIĘ POWIESIĆ
CAŁY RODZAJ LUDZI
SKOŃCZYĆ TE
FARSE
TWAJ

W dorożce.

Stara prostytutka i chłopak.

-Poszedłbym z tobą, ale śmierdzisz śmiercią- mówi chłopak.

-Czego?!

-Śmiercią śmierdzisz.

-Nie pieprz, mały, dobrze?- odpowiada prostytutka.

-Godzinę temu się kąpałam.

Z powieści "Du du du"...

To było wtedy,

jak podpisali taki układ,

w myśl którego na całej planecie
może być tylko tyle broni,
żeby każdego człowieka można było
zabić tylko sześć razy.

du du du

du du du

du du du

Bo do tej pory to tak było,
że broni wystarczało
na siedmiokrotne zabicie
każdego z ludzi.

A teraz

tylko sześć...
Niewykluczone, że dojdą
i do pięciu.
Kto wie.
Kto wie.

-Posłuchaj- mówię sięgając po książkę "Du du du"- największym błędem
człowieka jest brak świadomości, że już żyje.

-Gdzie godność śmierci, pytasz? A jaka tam jest godność? Śmierć to
stara prostytutka; bierz każdego, który się nawinie... A czy widziałeś
jes kiedy, żeby normalny człowiek całował kurtkę w rękę?

Wiktor:

- Ja już od małości miałem ciągoty do śmierci.
Kiedyś zakopałem się nawet w ziemi, żeby zobaczyć,
po jakim czasie zaczną się do mnie dobierać robaki.

Jarosław Borszewicz - Mroki

TYCH
FRAGMENTÓW KSIĄŻKI "MROKI"
DOSZUKAŁ SIĘ FLAKUC.
NIE OPATRZYŁA WSTĘPEM
I POSTOJEM TEŻ ONA

TU MOŻESZ NAPISAĆ JAKIS ŁADNY WIERZUK - NO JUZ!

śmierć jest dziś dla mnie
jak zdrowie dla chorych
jak wyjście z komnaty po długiej niemocy

śmierć jest dziś dla mnie
jak zapach wonności
jak pobyt pod żaglem w dniu kiedy
wiatr wieje

śmierć jest dla mnie
jak zapach lotosu
jak pobyt na brzegu krainy upojenia
śmierć jest dziś dla mnie
jak przejście ulewy
jak powrót żołnierzy po wojnie do domu
śmierć jest dziś dla mnie
jak niebo po burzy
jak widok nigdy przedtem nie widziany

śmierć jest dziś dla mnie
jak myśli o domu
po długich latach przeżytych w niewoli

(Tadeusz Andrzejewski - Dusze boga Re)

Skąd się to bierze, że radujemy się przy narodzinach, a pogrążamy w żalu na pogrzebach? Stąd, iż nie jesteśmy osobą, której one dotyczą. (Twain)

Sądzę, że nasz Ojciec w Niebiosa stworzył człowieka, ponieważ rozczarowała go małpa. (Twain)

UTNIJ SOBIE JĘZYK
ZANIM

ON
UTNIE CI GŁOWĘ

Smutny żywot pozaziemski Anki Sławeckiej

Na cmentarzu o północy szara mgła
Wśród nagrobków świszczy wiatr i łka
Nad cmentarnym placem wiszą czarne chmury
W taką noc spogląda na świat diabeł z góry.
W taką noc jest smutny nawet on.
zasłuchany w głuchy wiatru ton.
Przypomina sobie wszystkie grzechy świata
Nadaremne trudy i minione lata.
Księżyc już wypłynął spoza chmur,
Świt obwieszcza pierwszy głosu kur.
I zwały się cmentarne płyty,
I ukazał się podziemny świat ukryty.

Wyskoczyły duchy, strachy i upiory
Jakich nikt nie widział do tej pory
Strzygi, wisielce, wampiry,
Które już nieźle nadgnęły.
Lecz gdy zapiał drugi kur,
Cały tych straszyleń chór
Zawył uciekł potem znikł.
Gdy kur drugi zapiał raz
Potępionych nastał czas.
Jęki, narzekania dokoła-
Každy zmiłowania woła.
Spod muru, z ciemnej mogiły
Żaden nie woła głos,
Najpierw się ręce wynurzyły
Czarne, galaretowate jak zastygły sos.
Potem krwawy i oślizły czerep
Potem tułów na wpół zżarty
Oblepiony muchami jak lep
I białymi robaczkami,
Z których każdy miał brzuszek nażarty.
Nawet szatan patrząc z góry
Wzrok ze wstrętem odwrócił.
Jakiż to wybryk natury?
Tę stworę do życia powrócił?
Ona z grobu powstała już cała
Od kości odstaje ciało
I gdzie niegdzie wystaje kość biała.
Komu stworzyć to monstrum się udało?
Idzie straszdyko pod drzwi kaplicy
Ciało płatami odpada.
Zatrzymało się u wrót dzwonnicy
Na oba kolana upada.

ELA KUC

Fascynował mnie atom
bądź cząstka elementarna
ideę
rozdeptuję to wszystko
wchodząc w siebie
i niby z nimi żyjemy
a jednocześnie materia
nas przeraża swoją samotnością
odbierając złudzenia
upewnia mimo sprzeczności
samych w sobie

O ile jakiś człowiek nie wierzy w to, w co my wierzymy, stwierdzamy, że jest wariatem, i to załatwia sprawę. W naszych czasach, rzecz jasna, i tylko dlatego, że nie możemy spalić na stosie. (Twain)

"Cóż to za straszny brydź, na Boga,
Przecież z was każdy gra jak noga!"
To rzekłszy feldmarszałek srogi
Partnerów wyróżnął swych-do nogi.

ANONIM
MARIAN DUKI

Chciał strzelić do pana Sawy,
A strzelił do pana Sowy.
Od, taki raczej białawy
Lapsusik językowy.

I grobowym głosem woła,
Boga na świadka wołając,
Wzrokiem szalonym tosy dokoła
Życie swe ziemskie przeklinając.
Jam ci jest Anka Sławecka
Przed tobą wnoszę swe żale,
Żyłam na ziemi od dziecka
I tam skończyłam życie me stare
Lecz oto wyobraź sobie,
Zamiast aniołków, marmurów
W piaszczystym chowają mnie grobie
Pełnym odłamków cmentarnego muru.
Żrą mnie robaczki i muszki,
A czasem szczurek się zdarzy.
Obgryzły mi całe już nóżki
A mnie grobowiec z marmuru się marzy
Tak oto Anka się żali
Lecz zapiał trzeci kur
I wszystko rozwiało się w dali
I ona odeszła pod cmentarny mur.
Znów nad cmentarzem nastał dzień jasny,
Wiatr rozwiał czarne chmury.
Zniknął nastrój groźny i straszny.
Wróci ponownie gdy zapieją kury.

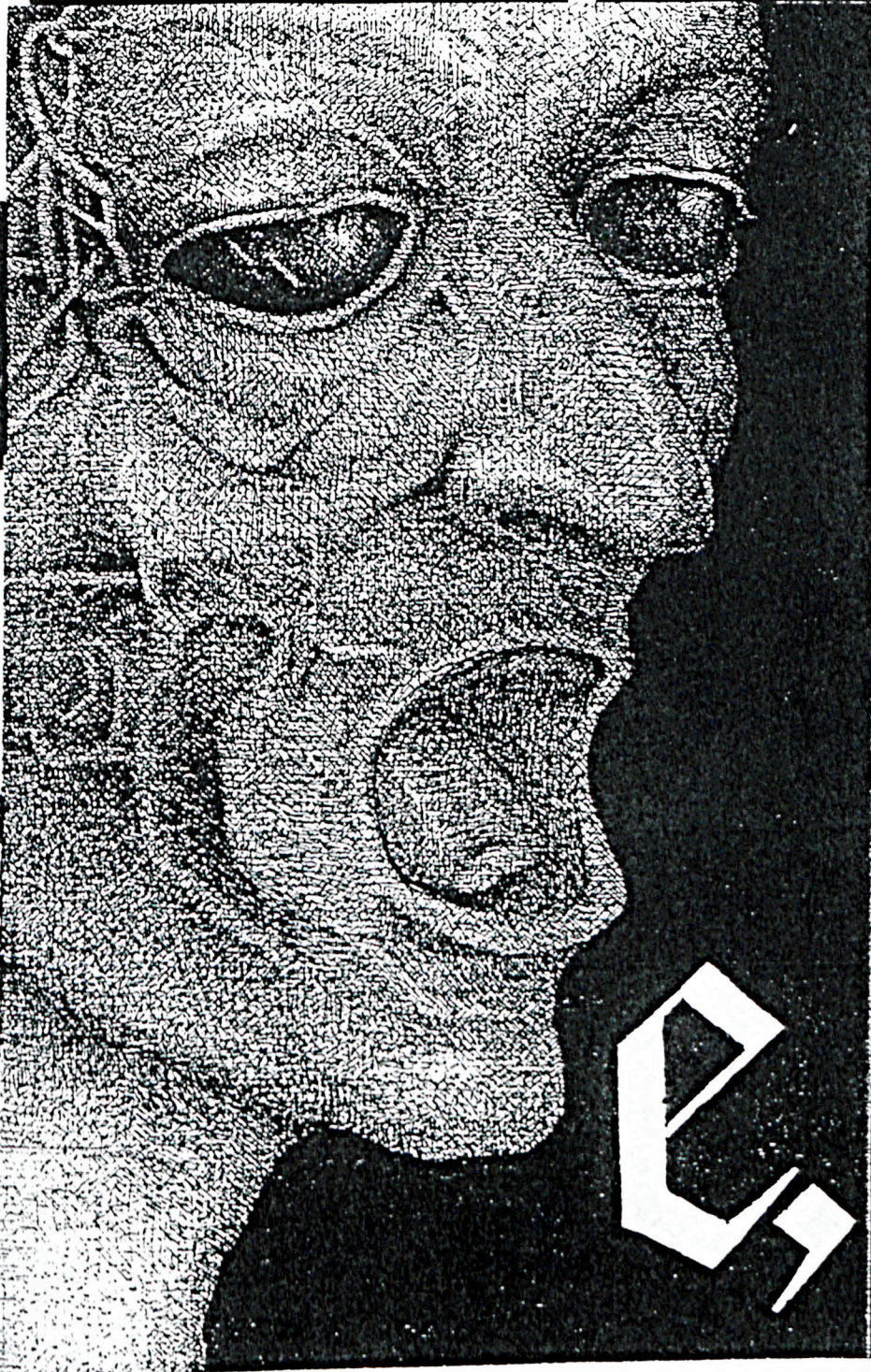

SIOSTRA OD BIAŁEJ NADZIEI

gdy ręce sięgają
po nadzieję zapomnienia
odchodzę na chwilę za siebie
jak zakonnica brudną ulicą szła
wszystko tańczyło w oddechu motyla
swoją ambicję zabijając
wyjąłem strzykawkę
i siostra od białej nadziei
uzdrowiła ciche umieranie
we mnie

IRENBUSZ
WAGNER

- Żywioł ognia przelotny

Konar błyskawicy
przeświała niebo
aż w pajęczej klatce światła
serce furkocze
grzmot przybija je do ziemi
prehistoryczna walka o ogień
strach i możliwości
dygotanie zielonych pędów
w błogosławionej ulewie
przeżalone łądzki
roześmiane korzenie
w zachwycie
rozpościeram rękę
kuląc w pięść palce

ELŻBIETA KUC

11.11.93 17⁰⁰ NOC ANIOŁÓW

- OTWARCIE WYSTAWY MALARSTWA BARBARY SAWCZUK
- SPEKTAKL TEATRALNY "Z PRZESTWORZY WYNURZYŁ SIĘ CHORY ANIOŁ"
- POWRÓT ODLOTÓW POKAZ MODY LATA 60, 70
- POEZJA ŚPIEWANA

PRZYJĀCIE
ZOBACZCIE

"EDZIEKA"

Hania miała nową nianię.
Rzekła mamie: "Wysadź Hanię!"
Niania pomyślałszy chwilę
Wysadziła ją trotylen.

"Be, syneczku, be, urwisie,
Wydłubałeś oczko Jadzi,
Za to nie obejrzyś dzisiaj
Ekshumacji swego dziadzi!"

"Powieś płaszczki i ubranko,
Nigdy nic nie wieszasz Janku!"
Jaś namyślił się chwileczkę
I powiesił - kuzyneczkę...

Ryś w ogródku znalazł walec
I przejechał Zdzisia malec,
Lecz gdy czekał na oklaski,
Tataś rzekł: "To żart zbyt piaski!"

IREK WAGNER

SIĘ ROZKŁADANIE SZCZURA

Nie jest wystarczającą
rekompensatą dla nieboszczyka
świadomość, że dynamit,
który go zabił, nie był tak
przedniej jakości, jakim
przypuszczalnie miał być [Twain]

przerosiem obrazy nieba
i boga
właśnie ja
pamiętanie rozkładania się szczura

ZDZISIA
MALEC

Je Panu Markowi Twain za
udostępnione materiały.
Nie możemy podziękować Panu
osobiście z przyczyn obiek-
tywnych. Polecamy nasze
łamy na przyszłość.
Siemano!

PRZYJAZN
MIŁOŚĆ
SEX
W
GRUDNIOWYM
NUMERZE

PODRZUC
NAM
COŚ
CIEKAWEGO

DONIESIENIA O MOTYB ŚMIERCI
SA WIELCE PRZESADZONE
TWAİN

DUCH

NO - ODROBINKĘ
CYNIZMU
TEŻ
DOBĄSZ
PRAJDA?

G.A.

DZIEKUJEMY
GABRIELI ALICJI
ZA
REALISTYCZNE
WYOBRAŻENIA
DUCHÓW.

Q3

CZŁOWIEK PRZESTAJE
SZYDZIĆ W GODZINIE
ŚMIERCI

/BAWA BATRA 195/